

A KÖNYVTÁROSLÁNY

SZERGEJ ANTONOV ELBESZÉLÉSE

Nádját nagy öröm érte. A legnapj moszkvai újságban megjelent a rendelet az állattenyésztő élmunkások kitiintetéséről és ime: Nadjezsda Szergejevna Dunajeva fejdlányt a Munka Vöröszászól rendjelével tüntették ki. Ebből az alkalomból mára gyűlést hirdettek a vnukovói kolhozban. Gyűlés után a kolhozelnök részletesen elmagyarázta, hogy kell viselni a rendjelet — baloldalt a mellre kell tűzni, mint a Komszomol-jelvényt, szalagja világoskék, akár Nádja szeme és sötétkék csik van a szélén. Nádja ezt már régen tudta ugyan, de jólesett a kolhozelnök szájából újra hallania...

Még mielőtt beesteledett, eljöttek üdvözlöni a fejdlnök, barátnöi a mezei brigádból, az agronómus és Sztoszajev kertész. Sőt a kolhozelnök is abbahagyta a szénakaszálást és átjött gépkocsin; egyenesen az ő kedvéért.

Míg zavartan és boldogan felelgetett a jókívánságokra, furcsa érzés vett mindjában erőt rajta. Valami szomorúság vagy sértődöttségféle. Sokáig maga sem tudta eldönteni, mi lehet az oka, de aztán mégis rájött. Az bántja, hogy Leonyid Mihajlovicsot nem látja az üdvözlők között. Ezen maga is csodálkozott. Miért bántja ez? Hiszen alig ismerik egymást. Leonyid Mihajlovics a szomszéd faluban lakik és mindössze két hete — a kolhozok egyesítése óta — vezeti a vnukovói klubot.

Nádja estéknként a könyvtárban dolgozott. A szigorú Leonyid Mihajlovics néha benézett, kihuzigálta a könyveket, végighúzta ujját a polcokon, hogy lássa, rendesen törölgetik-e a port. Még csak jóismerősök se voltak, nemhogy jóbarátok. Nádja próbálta tréfásra venni a dolgot. Nevesség! Csak nem bánkódik ilyen semmisség miatt? De ahogy telt az idő, a zavaró, kínos érzés még erősödött. Talán elégedetlen a munkámmal Leonyid Mihajlovics? Azt hiszi, rosszul végzem a dolgomat a könyvtárban? Nehezten rám valamierit? De hiszen láthatja, mennyire szeretem a könyveimet — töprengtet magában. Aztán valakitől véletlenül meghallotta, hogy Leonyid Mihajlovics a városban van, a kerületi Komszomolba robogott a másféltonnás teherautón. Estére várják vissza. Erre aztán kicsit megnyugodott.

Az utóbbi napokban sok gond szakadt rá. A tehenekef nemrég hozták át a most épített istállókba és még nem szokták meg új helyüket. Amikor az istállóban végzett, megmosdott, gyorsan megvacsorázott, hogy mint máskor is, idejében a könyvtárba érjen. Kilenctől tizenegyig van könyvtáróra, ezt már így szokták meg a kolhozosok

meg a gépállomásiak. Azért mert kitiintették az embert, még nem kell a munkáját elhanyagolnia.

Sötét, csillagtalán este volt. Csak távolabb, az istállóudvaron égett a lámpa. A házak ablakain kiszűrődött a rádió hangja. Olyan meredek volt az ösvény, hogy sokszor a kerítések léceibe kellett kapaszkodnia. A lehullott őszi levelek ropogtak a lába alatt, mint a kétszersült. A kertésznél tárva-nyitva állt az ablak, a macska a párkányon szundikált, mellső lábát maga alá húzta.

Nádja átsietett a deszka hídon és a klub felé fordult. A lépcsőn egy fiú várta, olyan tizenkétéves forma.

— Megjött már a „Molodj Kolhoznyik”, Nádja néni? — kérdezte.

— Még nem tudom. Mindjárt kibontom a postát.

Leonyid Mihajlovics takarékoságból csak akkor engedte meggyújtani a lépcső fölötti lámpát, ha összefüvelet volt a klubban. Nádja most mégis felkattintotta a villanyt. Végigment az ürességlől kongó folyósón, az érdemtábla meg Leonyid Mihajlovics ajtaja mellett, amin akkora lakat volt, mint valami magtáron és benyitott a könyvtárba. Ezt az ajtót szörnyű nyikorgása különböztette meg a klub többi ajtajától. Ha lassan nyitották ki, mintha ezt a nótát nyekeregte volna: „Kertem, hej, kicsi kertem...”

Éppen villanyt akart gyűjtani, amikor motorberregést hallott. Fülelt. A kocsi a város felől közeledett. Az ablakok fekete táblái hirtelen kivilágosodtak, vakító ezüstfényben sziporkáztak és árnyékok kuszáltak tova rajtuk. Előbb a kerítés, lassan mozogva, majd kicsit gyorsabban az oszlop meg a gyámja árnyéka és végül — most már egész gyorsan — a kerti bokroké. Aztán elsötétedett az ablak és néma csönd lett megint. A kocsi elrobogott és nem fordult be a kolhoz garázsába.

Nádja sóhajtott és meggyújtotta a villanyt.

— Nádja néni, add ide a folyóiratot. Csak a képeket akarom megnézni — kérte a fiú.

Szürke pamutszövetöltöny volt rajta, szabása pontosan olyan, mint a nagyoké, még órázsebet is varrtak elől a kabátjára. Piros gumicsövecske állt ki a zsebéből.

— Ceruzád van? — kérdezte Nádja.

— Nincs.

— No, tessék a lap. De ha meglátom, hogy a keresztretvénybe befirkálsz, rögtön elveszem!

A gyerek leült az asztalhoz és belelapo-

zott az újságba. Ujjat nyálanzni szigorúan tilos volt a könyvtárban és így mindig két-három lapot fordított egyszerre, meg kellett fájni, hogy szétváljanak.

Szép, tágas, világos helyiség volt a könyvtár. A falak mentén, akárcsak az áruházakban, polcok húzódtak, mégpedig kármínpiros, fényesre lakkozott polcok. A polcokon a legkülönbözőbb könyvek sorakoztak, szépen ábécé-sorban. A lámpa alatt, a nagy asztalon fekiüdtek az újságok, folyóiratok, képeslapok, a sarokban pedig Nádja asztalkája állt.

Már ültörő korában, a háború alatt született meg fejében a gondolat, hogy könyvtárat rendez be, amikor látta, mennyi búslakodnak az asszonyok, férjük, fiaik után. Elment minden házba és elkérte a fölösleges könyveket. Otthon meg kiverkedte, hogy anyja a pohárszék egyik poleát átengedje neki és cédulát ragasztott az ablakra ezzel a felirással: „Októberi Forradalom-könyvtár. Nyitva este 9–11 óráig”. De az olvasók nemigen tolongtak. Neki magának kellett átmennie a könyvekkel a szomszédokhoz és felolvastatnia.

Egy év múlva azonban már annyira megszaporodtak a könyvek, hogy a kolhozelnök külön üvegajtós szekrényt vásárolt részükre. A könyvszekrényt a kolhoz irodájába állították. Megszaporodtak az olvasók is, mind többen és többen jöttek. Esténként annyian tolongtak Nádja körül az irodában, hogy a könyvelő káromkodott és befogta a fülét. Mikor aztán a klub megnyílt, Nádja egy tágas szobát kapott a könyvtárának.

Most is, mint rendesen, kirakta a friss lapokat, újságokat a nagy asztalra. Az egyik lap róla is írt, nyomtatásban láthatta saját nevét. Aztán leült a sarokasztalkához. Tegnap felfedezte a kertészknél Kalinyin könyvét „A kommunista nevelésről” és elkérte tőlük. Még majdnem új volt a könyv, de egyik lapját valaki leöntötte tintával. Gondolta, leírja kézzel azt a lapot és beragasztja a nyomtatott helyére. De alig fogott neki a másolásnak, jött valaki. A Sztjepán traktoros öccse.

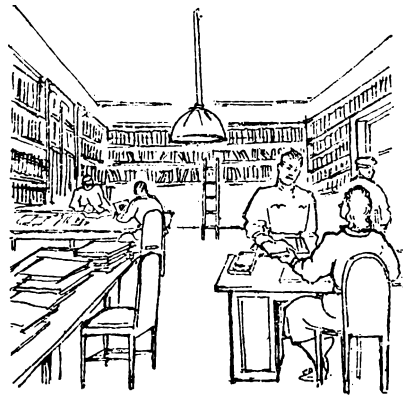
— Gratulátok a magas kitüntetéshez, Nadjezsda Szergejevna — kezdte ünnepélyes hangon, de rövid szünet után már így folytatta: — Mondd, te fitosorrú, hol tartod a „Naty” traktor leírását? Sztjepán szeretné tudni a sebességváltó-szekrény csillagkerékének a számát.

Odament a görnyedező polchoz és kihúzott egy puhatáblás könyvet.

— Várj! — állította meg Nádja. — Nem azt vetted ki!

— Dehogyan nem. Rá is van írva, nem látod? „SZTZ—Naty”.

— Jó, de ez a régi típusúról szól, Sztjepán meg új típusú jár, ötvennégy

lóerősen. Tudhatnád. Nesze, ez az. Ne menj még, be kell írni. Sztjepán hazajött már?

Haza.

— Mondott tán valamit, hogy a nagy kocsi nem jött még vissza?

— Nem. Nem mondott semmit. Miért?

— No, itt van, viheted. De mondd meg a bátyádnak, hogy jól törölje meg a kezét. Ha nektek, traktorosoknak könyvet ad az ember, abban a pillanatban összekennittek. Ez nem sebességváltó, hanem könyv, érted?

— Mehetek végre? Megengeded?

— Nem tréfálok. Komolyan beszélek.

A legény kiment és Nádja folytatta a szöveg másolását. „Milyen tulajdonságokat fejlesszünk ki az emberben? Az első a szeretet, népünk, a dolgozók szeretete . . .”

Az ajtó megint elírta a „Kertem, hej, kicsi kertem”-et. Mezítlábas jű surrant be, oldalbalökte a pajtását és melléje telepedett ugyanarra a sájtásán. Nádja hallotta a sutlogásukat: „Vízszintes . . . drágakő . . . öt betű . . .” De ezúttal nem volt kedve a gyerekekkel vitába szállni. Inkább folytatta az írást. „Szeresse az embereket, akkor szebb, vidámabb lesz az élete . . .”

— Nádjenka! Ez már valami . . . Iga-zán . . .

Nádja jelpillantott. Kláva, a barát-nője állt előtte. Ő is az állattenyésztő brigádban dolgozott. Gömbölyű, gödrös-arcú lány volt, a haját koszorúba tűzve viselte.

— Micsoda?

— Ez aztán nagy boldogság lehet . . .

Áthajolt az asztalon, megölelte, megcsókolta és jó meleg szénaszaggal öntötte el Nádját. De ahogy előrehajolt, felborította a kartotékos dobozt és kis híján leverte a virágcserépet. Aztán kibogozta a kendőjét és kivette a könyvet, amit visszahozott, a „Távol Moszkvától”-t.

Nádja sebtiben átlapozta.

— Együtt olvastátok?

— Fgyűll.

— Hát persze, látom. Ni, mennyi hamu van a lapok között. Ó, Kláva, Kláva, a szerelmes részeknél sok a hamu, de ahol építéstről van szó, ott semmit se látok.

— Már harmadszor olvastuk.

— Hát ez itt?

— Mi?

— Ezt ki húzta alá?

Odatartotta eléje a könyvet. Baloldalt ceruzával valaki aláhúzta ezt a mondatot: „Az érzelmesség, ha őszinte és igaz, a legszebb emberi tulajdonságok egyike...”

— Bizonyisten, nem mi! — tiltakozott ijedten Kláva.

— Hát? Talán bizony az öreg Sztozajev? — gúnyolódott Nádja.

— Becsületemre! Eszünkben sincs ilyen ostobaságokon törni a fejünket. — Kláva megbánlóan és felhúzta az orrát.

Nádja eltette a könyvet és most már engesztelni próbálta.

— Ne haragudj. Az érzelmesség igazán szép tulajdonság. Mikor hívsz meg a lakodalmadra?

— Azt bizony magam se tudom. Majd ha minden véleményt beszállítottunk. — Kláva már régen nem különítette el a maga személyét. Ha Pásáról beszélt, mindig így mondta: „mi”. Pása annak a bizonyos másféltonnás kocsinak volt a sofőrje, ami aznap a városba ment. — Lehet is most lakodalomra gondolni. Pása reggeltől estig dolgozik. Csak a sofőrfülkében találkozzunk. Tegnap este is az állomásra kellett mennie, én meg beültem hozzá. Háromszor oda és vissza, az háromszor tizenhat kilométer. Ezt add össze! Majd letörik az ember dereka! Szörnyű. Úgy ráz a kocsi, hogy eszokolózni se lehet. A száját célzod, az orrát talárod. Bizony, a sofőrfülke a mi édes otthonunk. Be is vésztük a nevünket a kormánykerékbe... emlékül. Ott van: „Kláva” meg „Pável” és „1950”.

Az ajtó csapódott. Sztozajev jött, a kertész.

— Szép kis írók — morogta már az ajtóban. — Nem író az ilyen, csak annak mondják. — Az asz'alra dobta a „Kertgazdaság” című könyvet. — Megnézhetitek. Egész oldalakon csupa kertioló. Nagy esoda, mondhatom. Mintha sose láttunk volna még ollót! De hogy az almáját hogy telepitem át Hvalovóba, azt nem mondja meg. Szép dolog egyesíteni a kerteket, szó sincs róla. De a hvalovóiaknak két gyönyörű fajalmájuk kiszáradt, a levelük sárga, akár a citrom. Klerózsiba estek. Nekem meg itt van a gyönyörű kina-belflóróm, édes-arkádom, antonovkám, sáfrány-pepinem, úgy nő, úgy virul, mint a szekfű a cserépbén. S most menjek áttelepíteni, hogy ott száradjon, mi?

— Nem kívánhatod, hogy minden faluról külön írjanak neked — csitította Kláva.

— Te csak hallgass. Minden juhodat külön lefényképezik. Neked persze, hogy nem fáj a fejed. Még kineveti az embert! A ja talán nem élőlény? Nem léleklzik?

Mérges természetű az öreg. Nádja törte a fejét, hogy mit is adhatna neki olvasni, amittől lehiggad egy kicsit. Különben ott-hon csap patáliát szegény Vasziliszta Ivanovának, amikor hazamegy. Olyasvalami kellene, mint „Az új ember kovácsa”. Igen. „Az új ember kovácsa”, az ilyen szereti az öreg. De sajnos, hiányzik Nádja könyvtárából.

Sztozajev indulatos ember, igaz. De a felesége még nála is rosszabb. Ő aztán nem enged a viláért se. Nádja próbált már olyan könyvet adni nekik, amiben békés öregekről van szó, elolvastatta velük a „Régi világ”-ot, meg a „Családi krónika”-t. De bizony nem használt. Sőt talán még rontott a dolgukon. Sztozajev elolvasta a „Régi világ”-ot és fejébe vette, hogy ő is megtréfálja a maga „Pulhériáját”. Egyszer hazajön és látja, hogy az asszony mélyen alszik, a ház meg tele van fekete füsttel. Előbb mérgeződött, de aztán eszébe jutott, mit csinált Afanszij Ivanovics a könyvbén. Odament, szépen felkeltette a feleségét: „Imádkozz, anyjuk — mondja neki — mert égünk. A dísznóhztalda kigyulladt, a baromjitelep meg le is égelt már tövig.” Vasziliszta nagyon megharagudott ezért a tréféért. Az ilyen könyvecskék nem hozták meg Sztozajevéknél a házi békét. A Gorkij „Gyermekek”-a azonban használt. Hogy és miért, ki tudja, de használt. Az öreg kertész azóta jobb a feleségéhez, az asszony meg egészen megcsöndesedett, gondolkodóba esett.

— Írni eleget összeírnak — morgoló-dott az öreg — de nekem azt írják meg áttelepítsem-e az almáimat Hvalovóba, vagy sem?

Most már sokan voltak a könyvtárban. Megvitatták a külpolitikai eseményeket. Hogy az amerikai kiüdöttek milyen gyalázatosan viselkednek az Egyesült Nemzetek Szervezetében. Olvasták a cikkeket a kujbisevi erőművekről, már nem is csodálkoztak. Ellenőrizték, hogy kihúzták-e a nyerevénykötvényüket. Most bejött az agronómus, és az órazsebes gyerek sügva megkérdezte tőle, mi lehet az ölbetűs drágakő? Ő se tudta. Nagyon rendes ember volt, a könyveket mindig újságpapírba takarva hozta vissza.

— Másrészt meg jó, hogy a kocsi a találkahelyünk — jolytatta Kláva a maga mondókáját. — Megesik, hogy összekoccannunk, veszekszünk, akárcsak a kertész az életépárjával. Szörnyű, hogy olyankor mi van. Pása megállítja a kocsit és rámparancsol, szálljak le. Én meg nem szálllok le. Sokáig nem állhat, a normát teljesíteni kell. „Hát jó, — azt mondja — hazáig elviszlek és ott kiraklak.” De mire

hazaérünk, addigra ő is enged, én is engedek és rendbejövünk. Jó kis hely az a fülke. Tudom is már, mit hogyan hívnak. „Sebességmérő” meg „akcelerátor” — mindet tudom. Sehol sincsenek olyan érdekes elnevezések, mint az autón. Szerettem volna az egyik bárnykámot Akcelerátornak elnevezni, de az igazgatónak nem engedi. Azt mondja: ez fajbirkatelep, nem autózület. Nem érti meg az embert... Pása ma holtrafáradt...

— Hát megjött? — csodálkozott Nádja.

— Meg hát. Régen.

— Hogy-hogy, te meg itt álldogálsz? Mért nem vagy velem?

— Az anyja elzavart — vallotta be Kláva. — Erigy, azt mondja, hadd aludja ki magát. Hát eljöttem. Most alszik a drága.

— Én is fáradt vagyok ma — mondta Nádja és végigsimította az arcát, mintha mosakodna.

Igyekszem erőt venni magán, de a sérültéjszaka rossz érzés megint feláradt benne.

— Dudvanövény, hat betű — a gyerekek egymás szavába vágta, zsvajogtak. — Várj — vízszintes — én már tudom: Konkoly! Nem... Csalán... hízóka...

— Aranka! — ajánlotta a mezitlábos gyerek.

— Szulák... tátika...

— Tarack... aszott...

— Ne olyan hangosan, gyerekek — szólt rájuk Nádja és amikor a pirospozsgás gömbölyű Klávára nézett, hozzátette: — Te azért boldog vagy, Kláva...

— Hát persze — ismerte be Kláva. — Csak azt nem tudom, mi lesz, ha összeházasodunk.

— Mért?

— Hogy mért? Hát Pável mindenáron azt akarja, hogy ha férj-feleség leszünk, ne dolgozzam itt tovább, hagyjam a juhaimat és menjek soförtanfolyamra. Nekem meg az nem kell. Szeretem a juhocskáimat.

És mondtad ezt neki?

— Mondtam. Mégis erőlteti.

— Ejnye. Hogy lehet ilyen!

— Mit tehetek? Megyek soförtanfolyamra. A férj parancsol a háznál, hiába is ugrálok. Igyekszem máris hozzászoktatni magam. Fűnek-fának mesélem, mennyire szeretem az elnevezéseket, akcelerátorokat, meg mindent. Pedig egy mukk nem sok, annyit se értek belőle.

Elfutotta szemét a könny.

Nádja elgondolkozva nézte egy darabig. Aztán megkérdezte:

— Nem tudod, olvasta-e már Csernisevskij? A „Mit tegyünk”-et?

— Nem tudom.

— Odaadnom neked most. Jó? Olvasátok el együtt. Hadd lássa, hogyan visel-

kedik az igazi férji az asszonnyal. De legyen szíves és ne dohányozzon, amikor olvas.

Lassan elszédtek a látogatók. Csak a két gyerek szorongott még mindig azon az egy széken és az ölbetűs drágakövet találgatták.

Zárás ideje volt már. A folyosóról lépések zaja hallatszott. Nádja fűlelt. A lépések elhaltak. A nagy magtár-lakat mecsikordult... egy ajtó nyílt. Aztán megint csizma kopogott a folyosón. Valaki betaszította a könyvtárajtót, olyan gyorsan, hogy el se sérthatta a nőlácskáját.

Leonyid Mihajlovics nyitott be. Szikár, magas ember volt, a hideg pirosra csippte kiálló pofacsontú arcát. Köpenyeg volt rajta és visszahajtott szárú hosszú csizma, amilyet D' Artagnan visel a „Három testőr”-ben.

— Gratulálok, Nádja — mondta. s a hidegtől merev kezével megszorította a kezét. — Bocsásson meg, hogy csak ilyen későn, de Pável barátunk észnélkül szaladt a drága Klávájához, nem várt. Elrobogott nélkülem. Úgy kellett felkérnednem egy erre tartó kocsira. Tessék,

hoztam pár könyvet. — És Nádja asztalára tette a zsineggel átkötött könyvcsomót. De aztán a hangját szigorúra fogta: — Kértem, hogy a kinti lámpát ne égesse. Takarékoskodni kell a villannyal.

Nádja ránézett és nem szólt semmit.

— Mi az, talán fáradt? — kérdezte Leonyid Mihajlovics és megnézte az óráját. — Ejnye, még meg kell csinálnom a jelentést. Visszahozta az agrónomusunk a Sztálin Művei első kötetét? Azt adja nekem. És zárjunk, Nádja, éjfélre jár az idő.

— Még nem távoztak el mind a látogatók — Nádja a fiúkra mutatott, akik összedugott fejfel a keresztretjvényre hajoltak.

Hazafelé, ifjú sasok. Egy-kettő! — szólt rájuk Leonyid Mihajlovics. — Zárunk!

— Rögtön! Csak még ez az egy kell . . . köszénfajta, nyolc betű. Akkor megvan az egész.

— Antracit — mondta Nádja.

— Ez az! Beillik! Most még a híres orosz hajós, nyolc betű.

— Djezsnov! — Nádja ezt is tudta.

— Ez is jó. Most már csak a drágakő kell . . . öt betű.

— Haza veled, te drágakő! — parancsolt rá most már keményebben Leonyid Mihajlovics. Kituszkolta a fiúkat az ajtón és maga is kiment.

Odakinn hirtelen sötét lett. Az igazgató nyilván lecsavarta a lépcsőn a lámpát.

Nádja kibontotta a csomagot, egymásután vette kezébe és nézte meg a könyveket. Csupa szép, értékes, ismert könyv. Az első „Az új ember kovácsa”. Csak most vette észre, hogy a táblák belső oldalán nincs ott a jelzésnek való tasak. De hiszen akkor nem a Központi Könyvtárból hozta, hanem boliban vette őket! Saját pénzén vásárolta volna az egész csomót? Neki hozta, meg a kedves könyvtárának, ajándékba?

Kérdő szemmel nézett a csukott ajtóra és hallgatózott. Odakinn eleredt az eső.

Kibette a Leonyid Mihajlovics kartonját és sokáig nézte a lendüleles, de még nem egészen kiforralt aláírást. Aztán visszatette a kartont, bezárta a könyvtárat és hazaindult ő is . . .

Görög Imre fordítása

Könyvtárosaink munkájáról

GARAMSZEGI GYÖRGY, a MESZHART bányakerületi könyvtárak vezetője írja a PÉCSI Bányászban:

Bányász dolgozóinknál is megmutatkozott a könyv iránti szeretet: a könyvnapon 1000 darab könyv fogyott el a MESZHART bányakerületben. A legjobb eredményt Pécs-Szabolcson érték el, ahol 500 könyv került a dolgozókhoz. Az eredményt a könyvnapok jó előkészítésével érték el. A Párt és a szakszervezet mozgósította a legjobb aktívákat és eláttta őket konkrét feladatokkal. Nagy része volt ebben a győzelemben Seimeczli Imre könyvtárosnak, aki fáradtságát nem kímélve, István és Ferenc-aknáknál irányította és szervezte a könyvnapokat. Résztvett a Könyvterjesztő Vállalat értekezletén és így ismerté feladatát.

A kiértékelés megállapította, hogy Pécs-Szabolcs azért érte el a legjobb eredményt, mert a legjobb könyvtárlátogatók végezték az agitációs munkát. Major Pál vájár, Kondermann István vájár, a munkahelyükön hívták fel a dolgozók figyelmét a könyvnapra. Pécs-Szabolcsotól abban is példát vehetnek a többi kerületek könyvtárosai, hogy a könyvszatórnál szervezzék be a vásárlókat a könyvtárlátogatásra. Solohov „Új barátját szánt az elke” című könyvének megvételkor

Seimeczli elvtárs felhívta Kiss János bányász figyelmét a legényszállás könyvtárára, ahol rendszeresen olvashatja a legújabb megjelent könyveket. Kiss János elvtárs válaszában kijelentette: „Ermegyek, mert szeretek olvasni”. Vannak Kiss elvtárhoz hasonló dolgozók a többi bányászkerületekben is. Szervezzék be könyvtárosaink őket a bányászdolgozók egyre szélesedő olvasótáborába.

A NÉGYHÓNAPOS KÖNYVTÁROS ISKOLA BEFEJEZÉSE. Szeptember végén befejeződött a szentendrei négyhónapos könyvtáros iskola. 42-en végeztek el sikeresen a tanfolyamot. Sokan közülük eddig nem végeztek könyvtári munkát s ezek munkahelyükre való visszatérés után az iskolán tanultak alapján jó segítséget fognak jelenteni üzemük könyvtári munkájában. A hallgató egy része tovább tanul a szeptemberben megindult könyvtári főtiskolán.

Üzemi könyvtárosok!

Adjatok útravalóul könyveket az üdülő dolgozóknak!